

Sevgili Okur,

Kelimelerin olmadığı bir dünyayı hayal edebilir misin? İnsanlar beyinlerinden, ruhlarından, kalplerinden süzülüp gelen duygu ve düşünceleri birbirlerine nasıl aktarırdı acaba, kim bilir? Kelimesiz, sözsüz, yazısız, kısacası dilsiz bir dünya... Hayali bile sıkıntı veren renksiz bir dünya olmaz mıydı?

İnsan aklının süsü, söz; icadı ise yazı imiş. İnsanlar yüzyıllardır iletişimde sözleri, sözcükleri kullanıyor. Anlardan ölümsüzlük kapmak için de yazıya geçiriyorlar hissettiklerini, düşündüklerini, yaşadıklarını, hayallerini, özlemlerini... Biz de insan aklının en değerli icadı yazının, yazıların bulunduğu kütüphanemizde toplandık ve aklımızın süsünü sergilemeye karar verdik. **Oku-Yorum** etkinliğinin içinde başlayan çalışmamız bu yıl da okul web sayfasında okurlarıyla ve yazarlarıyla buluşacak. Göze ve gönle hitap eden yazılarda buluşmak dileğiyle.

NOT: YAZILARINI PAYLAŞMAK VE YAZI EKİBİNE KATILMAK İSTEYEN "GENÇ KALEMLER" TÜRK DİLİ VE EDEBİYATİ ÖĞRETMENİ ÖMÜR EKMEKÇİ'YE MÜRACAAT EDEBİLİR.

KİLİTLİ KAPILARIN ARDI

"Kapı kilitli ve anahtarım yanımda yok!" diye söyleniyordu adam . Kirli sakallı, şair şapkalı, gözleri yaşlı biriydi. Merdivenin bir basamağına oturmuş sürekli aynı sözü tekrar ediyordu :

"Kapı kilitli ve anahtarım yanımda yok !"

O zaman çilingir çağırırım ? dedim , adam pek oralı olmadı. Hâlâ mırıldanıyordu aynı cümleleri. Tekrar seslendim , yine umursamadı .Elindeki kitabın sayfalarını karıştırıp duruyordu. Elli üçüncü sayfada durdu ve son paragrafı okumaya başladı :

" Her gün onu arıyorum ,delicesine ; dışarı çıkıyorum,seyrediyorum doğayı , hayvanları ... Kuş seslerini dinliyorum .Ardından gökyüzüne bakıyor, umudumu kesmiyorum .Gözetliyorum apartmanların pencerelerini oralarda da yok. Kapatıyorum gözlerimi ve dalıyorum hayallere. Kapı kilitli ve anahtarım yanımda yok ama belki de kafamın içinde , yine de aramaya devam ediyorum ." diye okudu adam . Duygulanmıştı, gözünden bir damla yaş döküldü sayfanın üzerine. Ben ise kafamın ne kadar lineer olduğunu düşündüm , düşüncelerim değişmişti . Kalktım ayağa , ben de başladım anahtarı aramaya . Onun sözlerinde , günışığının doğasında.

AŞK AYAZI

Üőüttün mü kalbim,
Nedir gecenin bu saatinde bu titreme?
Aşk ayazında kalmıőşsın belli
Uyutmayacaksın yine bu gece.
Sabahlara kadar
Nane limon hayaller kaynatırım sana.
Buz battaniyesi őarkılardan isteme benden.
Isınalım derken donmayalım sonra.
Güneş gibi gülene kanarsan
Üőütürsün işte.
Kıőları da güneş doğar demedim mi sana!
Güneşin gidince düşünürsün geceleri,
Gecelerin sonrasındaki gündüzleri...
Bitmez bu geceler!
Uyu sen!
Belki daha erken gelir gündüzleri.

BİLAL EFE ALTINTOP 12/F

Gidiyorum bu şehirden, ardımdakileri bırakarak yalpalaya yalpalaya gidiyorum. Bu şehir bana neler yaptı bilmiyorum ya da biliyorum. Mesela bu şehir saçlarımı aldı benden, belime kadar uzanan saçlarımı omuzlarım da bıraktı. Ağız dolusu küfürler savurdu, dövdü ama yaşamayı öğretti aynı zamanda. Yaşamayı ben en çok bu şehirden öğrendim, annem babamdan değil. Gidiyorum bu şehirden. Nankörlük mü? Nankörlükse nankörlük ama yine de bu şehirden içimde bin parça götürüyorum. İçimde binlerce parça taşıyorum bu şehirden. Öylece gidiyorum, görüyor musun anne? Üzülüyorsun belki ama sen daha iyi bilirsin anne. Bilmiyorum anne ben artık hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi çözemiyorum artık yok oluyorum anne, yok oluyorum. Yok olup gidiyorum bu şehirden görmedin mi görmüyor musun?

EDA KAPLAN 12 /F

NEREDESİN CANIM SEVGİLİM

Geldin yine gece
Hediye ettin gönlüme mihneti kederi
Çalar durursun kulağıma yalnızlığın ezgisini
Yüreğimin mihrağında
Görürüm görmediğim seni
Pel pel bakarım boşluğa
Görürüm görmediğim gözlerini
Neredesin sevgili
Ceylanların su içtiği
Çocukların güldüğü yerlerde ararım seni
Nerede bir çiçek var
Durur bakarım
Görmediğim güzelliğin
Yok hiçbir çiçekte
Neredesin canım sevgilim
Güneşin eksik olmadığı yerlerde ararım seni
Senin olduğun yerler
Karanlık olamaz ki sevgili
Üzerime doğmayan güneşim
Neredesin canım sevgili

BİLAL EFE ALTINTOP 12 /F

GÖZLERİN

Gidiyorsun demek sevgilim.
Gökyüzü denen gözlerine
Bir mahkûm hasretiyle bakamayacağım.
Yalp yalp gözlerim sönük bir ateş artık.
Neredesin gel artık!
Çak kıvılcımını, yak beni sevgilim!
Tutuştur beni seninle
Yanayım.
Çevireyim geceyi gündüze
Parlayayım bir güneş gibi
Umut olayım herkese.
Gel hadi özledim seni işte!

BİLAL EFE ALTINTOP 12 /F

MİSAFİRİM

Geldin mi en güzel misafirim?
Gerçi hiç gittin mi ki gönlümden?
Mükrim olmaktan çok mutluyum,
Senin gibi bir çiçeği misafir etmekten.

Otur çay koyayım sevgilim.
Demi sana olan hasretimden,
Suyu sana olan sevgimden.
Çok mutluyum senin gibi bir çiçeği misafir etmekten.

Önüne her türden çarşaf lar yorganlar sereyim
Uyu gönlümde ey sevgilim!
Senin gibi bir çiçeği misafir etmekten
Çok mutluyum canım sevgilim!

Bilal Efe ALTINTOP

Seviyorum güneşli günleri.
Bir tane daha oluyor senden.
Karanlıktan bu kadar korkarken
Karanlığına âşık oluyorum.
Güneşe ne gerek var.
Büyütürüm gölgende zambaklar, leylaklar...
Sarıncıma biriktirdiğim hasretimle
Sularım burcu kokulu çiçeklerimi.
Senin yanında senin kadar
Hangi çiçek güzel kokar gerçi?
Bir gün sinmese kokun üzerime,
Gider içimdeki yaşama isteği.
Yaşama isteğim benim.
Ben senin kokun için yaşıyorum bu dünyada.
Ver kokunu bir çiçeğe.
Koy kabrimin başına.
Gireyim artık mezara.
İnan ki çok yoruldu sevgilim.

FÜRUZAN

Uzun zamandır bu duvarda unutulmuş bir resim gibiyim. Çoğu kişi bakmıyor, umursamıyor. Bakan kişiler ise anlamıyor, sadece bakıp gidiyor. Neresindeyim hayatın? Kimim ben? Bunları da bilmiyorum. Annemi de bilmiyorum. Ailem kim bilmiyorum, onları tanımıyorum, tanıyamıyorum. Güzel günler göremeden mi öleceğim? Mezarımda beni anan bir kişi bile olmayacak mı? Neden yaşıyorum? Füzuran, söyle! Neden varım ben hâlâ? Sen bana güzel şarkılar söylüyordun, yine söyleyen keşke. Belki şu yaşlı yüzüm biraz olsun gülerdi. Dünyadaki bütün kasımpatılarını senin için toplardım belki. Sen çok seviyorsun ya hani. Sen de gittin, şimdi hepten yokum ben. Sensiz nasıl geçer bu ömür? Söyle Füzuran, ben sensiz nasıl yaşarım? Sevdiğin kokudan aldım bugün yüzde elli indirimden. Evi temizledim. Yemekler yaptım, senin sevdiğin yemekleri... Utanıyorum sen yanımdayken sana güzel bakamadığım için. Şimdi söyle sensiz yaşıyorum ama buna yaşamak denir mi?

Edanur KAPLAN

12/F 275

İNSANLIK

Nesli tükenmiş bir insanlık görüyorum.
Merhametin, sevginin bittiği bir dönem...
Yama tutmayan yırtık bir gömlek olmuş insanlık.
Kelebek ömrü sevgiler, samimiyetler görüyorum.
Meğer tiyatrocusu olmuş bu insanlık!
Menfaat uğruna yapılan kötülüklerden
Fakir kaldı bu insanlık.
Ben de isterdim cebim bir sevgi, bir dostluk görsün.
Lakin hep fakir kalacaksın insanlık.
Nefesinin acı kokusu yakıyor genzimi.
İnan ki cebimde beş kuruş kalmadı insanlık.
"Neden?" diye sorarsan
Büydük de işte ondan insanlık.

Bilal Efe ALTINTOP 12/F

Yaşlandım Romeo

Zamanı seyrettim

Boş bir odada oturarak dünyayı ittim

Tek sesteki belki boşluktaki zaman tıkırtıları.

Umutlar kırık Romeo

Sahte dostluklar

Ağız dolusu yalanlar

Sadece fotoğrafta mutlu olanlar

Şimdi dinlerler mi beni

Yok oluyor desem dünya

Boğuluyor kadeh tokuşturanlar

İçkiye değil acıya sarhoş bunlar

Zamana bakıp yazardım oysaki

Kıtalarla değil iki satırda anlatayım derdimi:

Romeo ve Juliet gibi kırık kalbim,

kırık hislerim, imkânsız aşk hikâyelerim.

HAYALLERİM

İçimdeki yangınlar devam ederken sisli ve serin bir sonbahardı. Ağaçtan düşen yaprakların yeni yağmaya başlayan yağmurla buluşmasının verdiği kokuyu içime çekerek düşen yaprakları adeta onunla ilgili hayallerime benzetiyordum. Sahi neydi o hayaller? Sıradan mekânlarda, sıradan zamanlarda birlikte vakit geçirebilmek miydi? Oysa hayallerim bu kadar basit ve sıradan değildi. Benim hayallerim dünyadan uzak bir yer bulabilmekle başlayıp içinde sevgiyi ve aşkı karşılıklı yaşayabilmekle devam ediyordu. Herkesten her şeyden uzak sadece aşkın ve aramızdaki karşılıklı duyguların olduğu hayaller... Ben söyleyeyim size, çok da güzel olurdu. O güzel saçlarını dizimde yatarken sevmek, birlikte gülüşmek, zamanla bu aşkın meyvelerini birlikte büyütüp sevmek... Onun gözlerini, kaşlarını, dudaklarını izleyerek kokusunu içime çekmek... Ben inanıyorum ki her şey zamanla daha güzel olacak, duygularıma kayıtsız kalmayacak, ben adım atmayacağım o bana adım atacak ve hayallerimizde kendimize dünyadan uzak bir yer bulacağız.

Mustafa Burak SARIALTIN

12/F

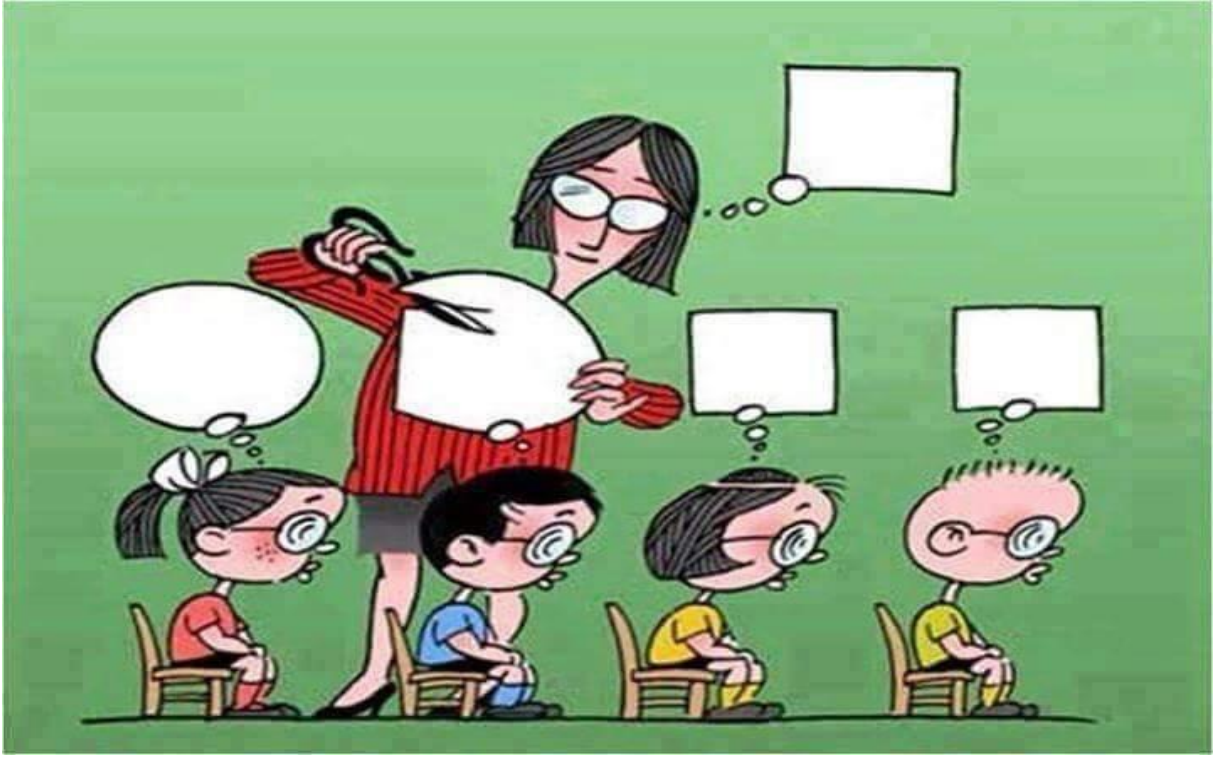
ÇİFTÇİ

Bir çiftçi umuduyla bekledim seni
Aşkımı sulayıp hasretimle ısıttım
Özenle kopardım seni çürüten dertlerini
Bir çiftçi umuduyla bekledim seni

Yapraklarının gösterişliliğini güzelliğini
Anlatamadım gitti
Muhayyileme sığdıramadım o güzelliğini
Bir çiftçi umuduyla bekledim seni

Tutuldun bir sevdaya
Başkaları değdi yapraklarına
Yâr oldun başkalarına
Oysaki bir çiftçi umuduyla beklemiştim seni

12/F Bilal Efe ALTINTOP

KENDİME NOT

Günlerden pazartesi. Sabah oldu. Sisli ve serin bir sonbahar sabahı. Rüzgâr tenimi keserken ben yine dalmıştım düğümlü düşüncelere. Sanıyordum ki hava ne kadar soğuk olursa düşüncelerimin ağırlığını o kadar hissetmezdim. Yanılmışım. Kaygı, bir kartopuyken hızını alamayan bir çığa dönüşüyordu kafamın içinde. Bıkmıştım bu düzen diye adı süslenip bize dayatılanlardan. Sanki birer piyonduk ve istedikleri kareye geçmemiz zorunluydu. Oysa düşünen bireylerdik. Hepimizin kendimize ait fikirlerimiz, gerçekleşmesi için birçok fedakarlık yapacağımız hayallerimiz vardı. Maalesef içinde yaşadığımız dünyada ne hayallerinize olan inancınız ne de fikirleriniz değer görüyor. Kaçmak istiyorsunuz. Önce yaşadığınız yerden sonra kendi düşüncelerinizden. Sonuçta size kalan sadece dayatılan bir hayat... Onu da terk edemiyorsunuz. Mecburi istikamet yaşamaya devam ediyorsunuz. On üç yaşında yolum düştü bu çıkmaz sokağa. On sekiz yaşında ise bu sokaktan çıkacak bir yol aramaya devam ediyorum. Fikirlerimi özgürce belirteceğim, hayallerimin peşinden gidebileceğim biliyorum . İçimdeki kız çocuğunun umudunu kaybetmemesi için daima elinden tutacağım çünkü on üç yaşındaki hâlime bunu borçluyum.

Büşra ALTUNKÖK

12/F 26

ANNE

Güzel bir pazar sabahı... Mükellef bir kahvaltı hazırlamışım,
çağırıyorum seni.

Gül reçeli, pankekler , karanfilli güzel bir çay... Genelde pek yapmam böyle şeyler,bilirsin. Karanfilin kokusu buram buram yayılıyor mutfağa. Gülüyor, sohbet ediyoruz. Sana gülmek ne de yakışıyor anne. Aklımdan geçenleri keşke duyabilsen sana olan hayranlığımı, senin gibi olmak istediğimi ve seni çok sevdiğimi...

Gün batıyor, balkonda oturmuş kahvelerimizi yudumluyoruz. Kuşlar hayallerimizin önünden geçiyor, seneler de... Seninle her güne böyle uyanmak ne güzel olurdu anne. Senin varlığıyla hayatta ben de varım anne.

EDANUR KAPLAN
12/F

EN GÜZEL MEVSİMİM

Kızıl saçlarına mutavaat ederim.
Sonbaharı kıskandıran mevsimim benim.
Ben toprak olayım, dertlerini dök üstüme.
Dök ,yaprağınla doldur beni en güzel mevsimim.

Eserim deli bir rüzgâr gibi
Bırakmam yaprağının bir tanesini.
Dök sen gülüşünü örten dertlerini.
Yaprağınla doldur beni en güzel mevsimim.

Hacettir senin gülüşün bana.
Dünyayı gülüşünden mahrum bırakma.
Sen mutluluğun tanımısın bana.
Yaprağınla doldur beni en güzel mevsimim.

Bilal Efe ALTINTOP

12/F

TABLO

“Uzun zamandır bu duvarda unutulmuş resim gibiyim.”

Arkamdaki sese doğru döndüm.

“Neden böyle düşünüyorsun? Oysa çok genç görünüyorsun.”

Yarım ağız gülümseyerek göz ucuyla bana baktı içindeki çocuğu öldüren adam .

Oysa o da benim yaşlarımdaydı ve bu kadar depresif olması şaşırtmıştı beni.

Cevap vermedi. Sonra birlikte tabloya tekrar baktık. Serginin en az dikkat çeken

tablosuydu bu. Silik ve mutsuz bir adam silüeti vardı, renkler tezat içindeydi ve

bazı kısımları alelade karalanmış duruyordu. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı,

sonra geri sustu. “Bunu çizerken zor bir dönemden geçiyordu.” Belli etmese de

gözlerindeki hüznün anlaşılıyordu. Şaşkınlıkla, “Tanıyor musun?” dedim.

“Tabi ya.” Bir iç çekiş duydum sonra sessizleşti. Arkama döndüm, kimse yoktu.

Sanki hiç yanıma gelmemişti. Sonra tekrar tabloya döndüm, mutsuz adama...

Silik kısımlardan ilk başta kim olduğunu anlayamamıştım ama şimdi biliyorum.

Az önceki adam bu duvarda unutulmuş resim gibiyim derken mecaz

yapmıyordu.

Azra Ada ŞİMŞEK

BİZE GÖRE CEMAL SÜREYA'NIN DİZELERİ

Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,
sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki..

CEMAL SÜREYA

"Alışırım seni yalnız düşlerde okşamaya;
Bunun verdiği mutluluk da az değil ki

Çıkar giderim bu kentten daha olmazsa,
Sensizliğin bir adı olur, bir anlamı olur belki

CEMAL SÜREYA

BELKİ OLUR

Bir daha olmazsa

Bunun anlamı

"Belki "olur

Bir "yalnız" olur

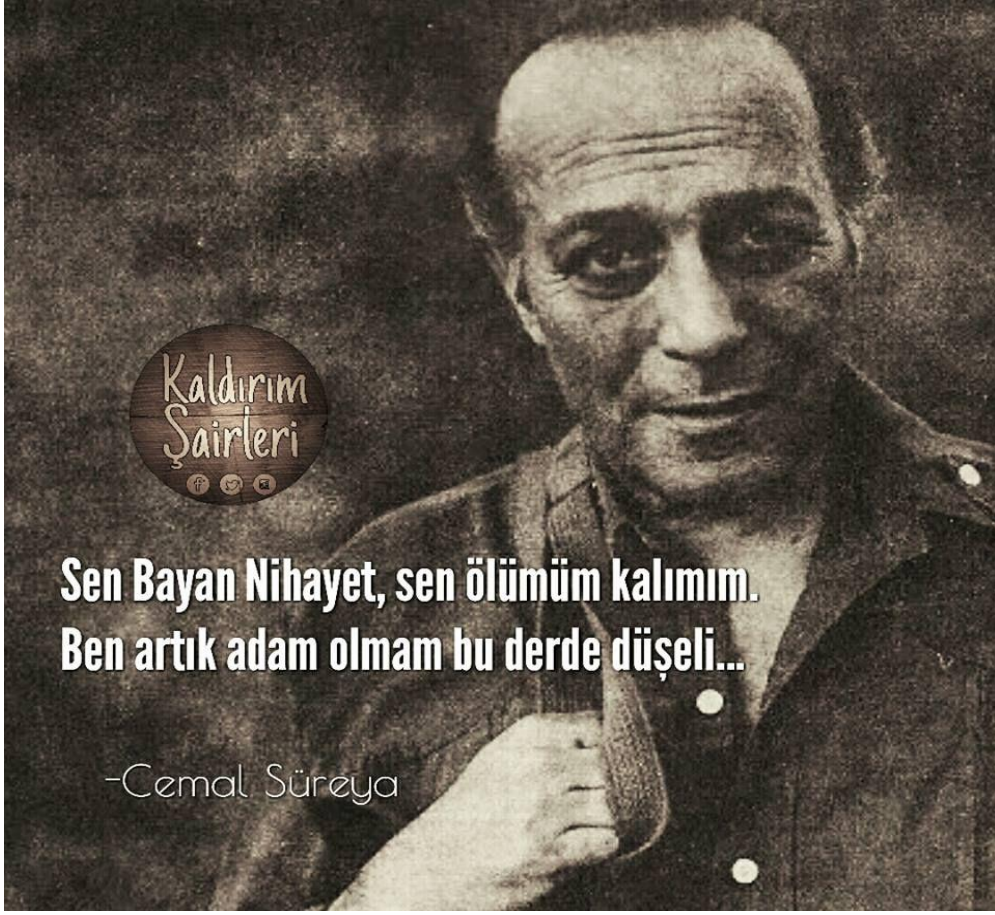
Çıkar giderim bu kentten

Alışırım seni düşlerde okşamaya

Adı da

Sensizliğin verdiği mutluluk olur

10 H İLKİM ERTUĞRUL

**Sen Bayan Nihayet, sen ölümüm kalımım.
Ben artık adam olmam bu derde düşeli...**

-Cemal Süreya

"Uyandım uyandım, hep seni düşündüm
Yalnız seni, yalnız senin gözlerini

Sen Bayan Nihayet, sen ölümüm kalımım
Ben artık adam olmam bu derde düşeli"

CEMAL SÜREYA

SEN
Uyandım
Yalnız seni uyandım
Seni düşündüm
Hep bir anlamla bakan
senin gözlerini

Sen ölümüm kalımım
Ben bu derde düşeli
Nihayet artık
yalnız olmam

MELİSA KÖSEM
9/B

Kaç kez sana uzaktan baktım 5.45 vapurunda;
Hangi şarkıyı duysam, bizim için söylenmiş sanki
Tek yanlı aşk kişiyi nasıl aptallaştırıyor
Nasıl unutmuşum senin bir başkasını sevdiğini...
Cemal Süreya

Kaç kez sana uzaktan baktım 5.45 vapurunda;
Hangi şarkıyı duysam, bizim için söylenmiş sanki

Tek yanlı aşk kişiyi nasıl aptallaştırıyor
Nasıl unutmuşum senin bir başkasını sevdiğini

CEMAL SÜREYA

5.45 vapurunda
Hangi şarkıyı duysam
Uzaktan sana baktım
Sanki bizim için kaç kez söylenmiş
Nasıl unutmuşum
Senin bir başkasını sevdiğini
Tek yanlı aşk nasıl aptallaştırıyor kişiyi

ELİF SEHER YILDIZ 10 H

Anımsamıyorum yarı dolu
bir bardaktan su içtiğimi
Ve içim götürmez
kenarından kesilmiş ekmeği

Şimdilerde bir köpek gibi koşuyorum ordan oraya
Yoksa gururlu bir kişiyim aslında, inan ki

Anımsamıyorum yarı dolu bir bardaktan su
içtiğimi
Ve içim götürmez kenarından kesilmiş ekmeği

CEMAL SÜREYA

KOŞUYORUM

Anımsamıyorum
Yarı dolu bir bardaktan su içtiğimi
İçim götürmez kenarından kesilmiş
ekmeği

Bir köpek gibi
Koşuyorum ordan oraya
Yoksa gururlu bir kişiyim inan
aslında

Halil Efe ALPAY 9/B

Biliyorum sana
giden yollar
kapalı üstelik
sende hiç bir
zaman sevmedin
beni

Biliyorum sana giden yollar kapalı
Üstelik sen de hiçbir zaman sevmedin beni

Ne kadar yakından ve arada uçurum;
İnsanlar, evler, aramızda duvarlar gibi

CEMAL SÜREYA

Biliyorum sana giden yollar gibi
Kapalı evler,
Aramızda duvarlar
Uçurum.
Ve ne kadar yakından insanlar!
Üstelik sen de hiçbir zaman beni
sevmedin

İLKİM ERTUĞRUL

Çocukça ve seni üzen girişimlerim oldu;
Bağışla bir daha tekrarlanmaz hiçbiri

Rastlaşmamak için elimden geleni yaparım
Bu böyle pek de kolay değil gerçi...

CEMAL SÜREYA

Seni üzen girişimlerim oldu.

Bağışla

çocukça tekrarlanmaz

hiçbiri

Rastlaşmamak?

Bu pek de kolay değil.

Elimden geleni ...

ŞEVVAL KARAKAŞ

KALDIRIMLAR

Sokaktayım, kimsesiz bir sokak ortasında;
Yürüyorum, arkama bakmadan yürüyorum.
Yolumun karanlığa saplanan noktasında,
Sanki beni bekleyen bir hayal görüyorum.

Kara gökler kül rengi bulutlarla kapanık;
Evlerin bacasını kolluyor yıldırımlar.
İn cin uykuda, yalnız iki yoldaş uyanık;
Biri benim, biri de serseri kaldırımlar.

İçimde damla damla bir korku birikiyor;
Sanıyorum, her sokak başını kesmiş devler...
Üstüme camlarını, hep simsiyah, dikeyor;
Gözüne mil çekilmiş bir âmâ gibi evler.

Kaldırımlar, çilekeş yalnızların annesi;
Kaldırımlar, içimde yaşamış bir insandır.
Kaldırımlar, duyulur, ses kesilince sesi;
Kaldırımlar, içimde kıvrılan bir lisandır.

Bana düşmez can vermek, yumuşak bir kucakta;
Ben bu kaldırımların emzirdiği çocuğum!
Aman, sabah olmasın, bu karanlık sokakta;
Bu karanlık sokakta bitmesin yolculuğum!

Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol gitsin;
İki yanımdan aksın, bir sel gibi fenerler.
Tak, tak, ayak sesimi aç köpekler işitsin;
Yolumun zafer tâkı, gölgeden taş kemerler.

Ne sabahı göreyim, ne sabah görüneyim;
Gündüzler size kalsın, verin karanlıkları!
Islak bir yorgan gibi, sımsıkı bürüneyim;
Örtün, üstüme örtün, serin karanlıkları.

Uzanıverse gövdem, taşlara boydan boya;
Alsa buz gibi taşlar alımdan bu ateşi.
Dalıp, sokaklar kadar esrarlı bir uykuya,
Ölse, kaldırımların kara sevdalı eşi...

NECİP FAZIL KISAKÜREK

İlkim ERTUĞRUL ve Halil Efe ALPAY

YALNIZLIK ÇIKMAZI

Çıkmazdayım, is kokan yalnızlık çıkmazında
Kaçıyorum, geçmişime bakmadan kaçıyorum
Yolumun geleceğe bakan kör noktasında
Yolumu gözleyen çaresizliği görüyorum

Gökyüzü çile yüklü bulutlarla kapanık
Sanki her an düşecek gibi yıldırımlar
Herkes uykuda yalnız iki arkadaşı uyanık
Biri sen, biri de ben ey uykusuz kaldırımlar

Damarımda canımı yakan bir korku toplanıyor
Sanki köşe başlarını tutmuş bekliyor devler
Üzerime bakışlarını hep kapkara diyor
Gözleri kör edilmiş bir âmâ gibi evler

Kaldırımlar, cefa çekmişlerin annesi
Kaldırımlar, içimde büyüyen bir insandır
Kaldırımlar, duyulur, herkes gidince sesi
Kaldırımlar, sesini duyuramayan bir lisandır

Son nefesimi veremem şefkatli bir kucakta
Ben bu kaldırımların beslediği çocuğum!
Sakin, güneş doğmasın, bu dilsiz sokakta
Bu dilsiz sokakta sona ermesin yolculuğum

Ben gideyim, yol gitsin, ben gideyim, yol bitsin
İki yanımı aydınlatsın yıldızlar gibi fenerler
Rap, rap, yüreğimin sesini sinsi böcekler işitsin
Yolumun zafer tâkı, gölgeden taş tüneller

Ne şafağı göreyim, ne şafakta görüneyim
Kalabalıklar size kalsın, verin yalnızlığımı!
Nemli bir gölge gibi, sımsıkı bürüneyim
Serin, üstüme serin, soğuk yalnızlığımı

Uzanıverse tükenmiş bedenim, boydan boya
Alsa musalla gibi taşlar bedenimden şu ateşi
Dalıp, kaldırımlar kadar derin bir uykuya
Can verse, gölgelerin kara sevdalı eşi...

İlkim ERTUĞRUL ve Halil Efe ALPAY

BAŞTAN AŞAĞI SEN

Benden gittiğin o günü her ayrıntısıyla hatırlıyorum. Senden sonra kendimi tanıyamaz oldum. Beni mutlu eden şeylere tahammülüm dahi kalmadı. Kendimi herkesten ve her şeyden soyutladım. Çok dedim seni unutmayı, hayatımdan çıkarmayı, yok saymayı... Çok dedim ama yapamadım, beceremedim. Kendimden seni uzaklaştıramadım. Bu süreçte fark ettim ki ben, baştan aşağı sen olmuşum. Bilmiyorum neyini bu kadar çok sevdim, neyine bu kadar bağlandım? Bilmiyorum. Tek bildiğim senden kopamıyordum. Kim ne derse desin umursamıyordum, yine sana sığınyordum. Oysa sen, kendini ve kokunu alıp gittin arkana bile bakmadan. Beni oracıkta tek başıma çaresiz bıraktın. Hatırlar mısın beraber hayal kurardık. Aynı üniversitede okumayı, işten dönüşte beraber yürümeyi, saçma sapan şeyler için kavga etmeyi... Bana hep bende kal, diyordun. Bak, hâlâ sendeyim ama bir de bakıyorum ki sen yoksun. Hani sen de bırakmayacaktın beni. Söz vermiştin. Şimdi anladım ki en çok bırakmam diyenler bırakıp gidiyor. Şunu bil sevgilim, ben hâlâ seni seviyorum. Senden de kopamam çünkü ben baştan aşağı senim.

10/H İLKİM ERTUĞRUL

ZAMAN

Bir yarılısam yolu ya da demir alsam zamandan
Yürümek ne mümkün yıllar yılı kanayan yaramdan
Günahlar ev pişmanlıklar düşmüyor yakamdan
Nereye gitsem arkamda hayalet gibi yüzler
Ve kalabalıkta kulağımda çığlık misali sesler
Düşlerime, zihnime, düşüncelerime dokunuyor yabancı eller
Yaşadığım anlar, bilmediğim diller kafamda dönüyor
Kâbuslar insanlara sırlarımı söylüyor
Şahitler yalancı, ölümler değil diriler susuyor.
Alacakaranlık ve sarılmış hiçliğe titrek bir mum
Gençliğimde çoktu şimdi çok az kaldı saatteki kum
Varlığın uçurumundayım gülümse ve gözlerini yum

EMİR SONTEKİN 11/E

BAVUL

Yoruldum, yoruldun, yorulduk.
Şehrin hızlı ve ışıklı yaşantısından
Peki, hayat mı bu?
Her günü tekrar yaşamak...
İnsan yaşamayı bilmeli
Hayatını tek bavula sığdırıp
Arkasına bakmadan
Çekip gidebilmeli.

10 H ELİF SEHER YILDIZ

SEVDİĞİM İDİN

*Sen benim gülüm idin
Gönlümde akarsuyum idin
Kalbimin sultanı idin
Sen, hara göçtün gittin?*

*Aynı nefesi paylaşıırken
Gözümün ferisi, feneriyken
Dertlerimin çaresiyken
Sen, hara göçtün gittin?*

*Sevdiğimdin, özlemimdin
Sen benim türküm idin
Bitmeyecek servetim idin
Ey sevdiğim
Şimdi sen hara gittin?*

9/B HALİL EFE ALPAY

MEMLEKET İSTERİM

**Memleket isterim
Kadın cinayetlerinin olmadığı
Çocukların şiddete uğramadığı
Bir memleket isterim**

**Memleket isterim
Dinlediği müziğe göre dışlanmadığı
Kimsenin birbiriyle yarış içinde olmadığı
Bir memleket isterim**

**Memleket isterim
Zengin, fakir ayrımı yapılmayan
Herkesin özgürlük içinde yaşadığı
Bir memleket isterim**

**Memleket isterim
Aşkın, sevginin hüküm sürdüğü
Hayvanların şiddet görmediği
Bir memleket isterim**

BİR NEFES

Bir kadın düşünün demirden bacağı ile eğlenebilen
Bir kadın düşünün ümidini hiç yitirmeyen
Bir kadın düşünün ölmekten hiç korkmayan
Bir kadın düşünün savaşından hiç vazgeçmeyen
Bir kadın düşünün kocaman gülümsemesini
yüzünden
hiç eksik etmeyen
Bir kadın düşünün çektiği acılara rağmen
aldığı her nefesin hakkını veren.

ŞEVAL KARAKAŞ 10/D

BİR SONBAHAR

Sararmış, kızıllaşmış bir dünya var gözlerimin önünde. Yapraklar yavaş yavaş ve koptuğu dala gönül koymadan yere düşüyorlar. Bazen sert bir rüzgâr esiyor savuruyor gözden düşen yaprakları. Hiç itiraz etmiyorlar ve rüzgârla adını bilmedikleri yerlere gidiyorlar. Çıplak kalmış ağaç dallarına bakıyorum bir süre. Rüzgâr ile ahenk içinde dans ediyor koyu kahve dallar. Üzgün değiller diyorum kendi kendime. Sonbaharı selamlıyorlar işte. Gökyüzüne kayıyor bakışlarım, o güzel maviliği arıyor ama bulamıyorum. Koyu bir griye bürünmüş gökyüzü şimdi. Ama ben bu hâlini de seviyorum. İçim buruklaşıyor birden ve gözlerim doluyor. Hâlâ yeşil kalmış bir bahçe görüyor hafif buğulu gözlerim. Kalbimin acıyla dolduğunu hissediyorum. Artık başka bir duygu sığmaz kalbime. Gri bir gökyüzü görmek istemediğimi fark ediyorum artık. Yalnızca mavi bir boşluk istiyorum. Kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Kurumaktan çatlamaya başlamış elimi kalbime götürüyorum. Tırnaklarımı derime daha bir sıkı batırıyorum, acım belki gider diye. Ama gitmiyor. Biliyordum zaten. Tırnaklarımı yavaşça çekiyor ve bu manzaraya bakmaya devam ediyorum. Beyaz tişörtüm kırışmıştır şimdi. Aklıma gelen bu şeyle biraz da dağılıyor kafam. Uzun sürmüyor ama. Hâlâ yeşil kalan bahçeye gitmek istiyorum. Anılar yavaşça beliriyor gözlerimin önüne. Bir film şeridi geçiyor sanki gözlerimin önünden. Aslında manzarayı değil de anılarımı izliyorum bir süre. Yüzümde küçük bir tebessüm... Aslında bilmiyorum nedenini. Hislerimi kontrol edemiyorum. Bu sefer de gözlerim yaşıyor. İçimde başlayan fırtına ruhumu da darmadağın ediyor. Ruhum kaldı mı onu da bilmiyorum. O günden sonra... "Görmüşsündür." Kısık çıkan sesim doluyor kulaklarıma. Kendimi inandırmaya çalışıyorum yalnızca. "Ama gülümsüyordu." Ama gülümsüyordu. Neden gülümsüyordu o zaman? Bilmiyorum. Kafam karışıyor. İzlediğim o kocaman çınar ağacının bir yaprağı daha havada süzülüyor. Onun gibi olmak istiyorum, o yaprak gibi boşlukta süzülme. Onun gibi tasam olmadan yere inip yok olmak istiyorum. Belki bir gün onu da yaparım. Sonra yeniden gökyüzüne bakıyorum. Hava gittikçe kararıyor. Güneş ortadan kaybolmuş. Ne ay ne de yıldızlar aydınlatıyor dünyayı. Hiçbirini sevmediğimi düşünüyorum. Aklıma onun yıldızları ne çok sevdiği geliyor, yapamıyorum. Sırtımı çeviremiyorum. Gördü. Görmese gitmezdi diyor içimdeki ses birden. İnandırmaya çalışıyorum bu yalana kendimi. Sahiden görmese gitmez miydi? Zihnimi bencilce bir düşünce dolduruyor, kendimden utaniyorum. Kirlenmiş bir kalbim var benim. Daha da kirletiyorum onu. Sonbahar geldi artık. Havalar soğumaya başladı. Artık camlarımı açamayacağım geliyor aklıma. Üzülüyorum. Kime ne, istediğimi yapabilirim ben. Ama bir şey yapmak istemiyorum. Aslında olmayan biriyim ben. Nasıl varmış gibi davranabilirim ki? Ben, bir sonbahar gecesi, esen minik bir meltemle gözlerimden bir damla yaşın düştüğü o an. Kulaklarıma çarpan o feryadın son bulduğu an yok olan biriyim...

*"Kaldı işte
Çayımız bardakta
Çocukluğumuz sokakta
Mutluluğumuz kursağımızda
Sevdiklerimiz uzakta
Gülüslülerimiz fotoğraflarda" Nazım Hikmet*

Her şeyden umudumu yitirdiğim bir gün geçtim masamın başına. Aldım elime kağıt, kalemi ve başladım yazmaya.

Mutlu olduğumu sanırdım. Oysa her seferinde mutluluğum elimden alınırdı ve şekeri elinden alınmış bir çocuk gibi çaresiz kalırdım. Bir daha hiç mutlu olamayacağım duygusuna kapılırdım. Kendi kararlarımı verecek bir yaşa geldiğimde bu dertlerden sıkıntılardan kurtulmak için herkesten uzakta ayrı bir eve çıkmanın en doğru karar olduğunu düşünürdüm. Her şeyin daha iyi olacağını sanırdım. En önemlisi de her şeyin daha kolay olacağını... Oysa hiçbir şey sandığım gibi olmadı. Her şey daha da çok üstüme gelmeye,sorumluluklarım giderek artmaya başladı. Bir bardak çay içecek fırsatım bile olmuyordu. Her seferinde yarım kalıyordu içtiğim bardak . Ayrı evde olmanın bir diğer zorluğu da sevdiklerimden uzakta olmamdı. Arkadaşlarımla bir yere gider oturur, sohbet eder , fotoğraf çekinirdik. Fotoğrafta yüzüme sahte bir gülümseme yerleşirdi. İşte bu satırları yazarken evimi ,çocukluğumu,çocukluğumun geçtiği sokakları özlüyorum. O zamanlar dert ettiğim şeyler aslında o kadar küçük ve önemsizmiş ki maalesef bunu onları kaybedince anladım.

İlkim ERTUĞRUL

BEN BU KAVGADAN AYRILIYORUM

Kuş oldum gidiyorum
En sevdiğim diyarlara
Mesela Akdeniz' de bir ovaya
Oralar yemyeşildir şimdi
Böğürtlen de vardır belki

Evet, kanatlarımı açtım gidiyorum
Ben o diyarları iyi biliyorum
Şimdi Akseki'ye giriyorum
Şehre olan bıkkınlığımla
Ben bu kavgadan ayrılıyorum

Kuş oldum gidiyorum
Ben şehri değil doğayı seviyorum
Kafese hapsedilmiş bir hayat değil
Özgürce uçabileceğim bir diyara gidiyorum
Ben çok uzaklara gidiyorum

Halil Efe Alpay 9/B

ŞEHRİN KARANLIK NOKTALARI

Yine sıkıcı bir gün ve yine metrodayım. Yine aynı ışıklar, yine aynı ağaçlar ve yine aynı dükkânlar... Sıkılmışım. Ve sonunda durağa geldim. İndim, yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Gezmek istedim. Işıltılı bir sokaktan sağa saptım. Bir de ne göreyim! İki kişi yerde kartonların üstünde yatıyor. Bir kişi çalmayan müzik eşliğinde gölgesiyle dans ediyor. Arkamı döndüm sokağa, geçmişime, seslere... Işıltılı cadde de bitti . Yol kapkaranlık düşüncelerim gibi. İnsan sesleri de gelmiyor. Arabalar da yok. Hemen eve doğru koştum. Karanlık geceden ve düşüncelerimden kurtulmak için. Eve çok az kalmıştı birden içimdeki sese takıldım ve yere düştüm ve gölgeme tutundum düştüğüm yerden geri kalktım ama yürümek çok zordu. Sağ ayağım sol ayağıma düşman eve bu yorgun bedenimi dar attım. Bir anda odamın içinden sesler gelmeye başladı. Araba sesleri, insan sesleri, kuş sesleri... Sanki hayat bir an için durmuş ve yeniden başlamıştı. Pijamalarımı giydim ve kollarını açmış beni bekleyen koltuğa uzandım. Bir yandan da bir belgesel açtım. Anladım ki insanın kendini en rahat hissettiği yer eviymiş.

KADIN

Kadın olmak hiç de görüldüğü kadar kolay değil. Dokuz ay boyunca bedenini başka bir canlıyla paylaşmak kolay değil. Eğer bir kadınsanız daima güzel, bakımlı ve hoş olmalısınız. Çünkü insanlar sizi hep dış görünüşünüze göre yargılar. Özellikle de Türkiye'de yaşıyorsanız ve beklenen özelliklere sahip değilseniz kocanız tarafında sırf bakımlı olmadığınız için öldürülebilirsiniz. Hatta dışarı çıkarken şort giydiniz diye tanımadığınız insanlar tarafından da dövülebilirsiniz.

Türkiye, kadına şiddet konusunda maalesef üst sıralarda. Yazık bize, hem de çok yazık. Şimdi soruyorum size: Atatürk'ün kadınlara verdiği haklar hani nerede? Nerede eşitlik? Nerede özgürlük? Nerede adalet? Size soruyorum beyler, cevap verin! Tuttuğunuz takımı savunup, yücelttiğiniz gibi eşlerinizi, kızlarınızı da yüceltmelisiniz. Çünkü onlar sizin yuvanız. Eğer bu dünya da yaşıyor, nefes alıyorsanız bu, sizi dünyaya getiren bir kadın sayesinde. Ve eğer yine karnınız tok evinizde oturabiliyorsanız bu, yuvanızı paylaştığınız kadın sayesinde.

Kadınlar çiçektir, kadınlar yuvadır, kadınlar bu dünyayı ayakta tutandır . Unutmayın ki bir kadın dünyayı değiştirebilir.

10/H Elif Seher YILDIZ

Bazen hayat, ellerine taşıyamayacağın yükleri tutuşturup sevdiklerine veda etmeni bekler. Yaşına, boyuna, gücüne bakmaksızın sadece gitmeni ister. Taşıyamazsın küçücük avuçlarına bıraktığı hayatın yükünü. Taşımak zor, bırakmak neredeyse imkânsızdır. Çünkü mecbursundur taşımaya, gitmeye, sevdiklerine veda etmeye... Acımasızdır hayat, yüküne bakmadan devamlı ister. Kendisiyle beraber peşinden sürüklemeni bekler.

Şevval KARAKAŞ

Bazen
Sevdiklerinden,
Sorumluluklarından
Öylece gitmek istersin.
Vazgeçmek zormuş gibi gelir.
Bazen
Kaçmak istersin kötülüklerin ,
Bencilliklerin olmadığı yerlere.
Bir bavula,
Çantaya bile gerek kalmadan
Yalnızca
Sen
Kendinle
Ve
Aklındakilerle
Bazen
Gitmek istersin
Kimsenin bilmediği ülkelere
Sadece
Sen

MELİSA KÖSEM 9/B

BÜLBÜL VE GÜL

Söyledi bülbül güle bir bahar şarkısı
Bin bahar yetmedi anlatmaya aşkını
Bülbülün yüreğinde bir derin sancı
Gül gülüşü ile derin bir yara açtı

Bülbül değdi dikene yaktı canını
Sebep oldu acısı bülbül şakıdı
Nevbahar ol sebepten geldi çattı
Hem gönülleri hem gülleri hoş kıldı

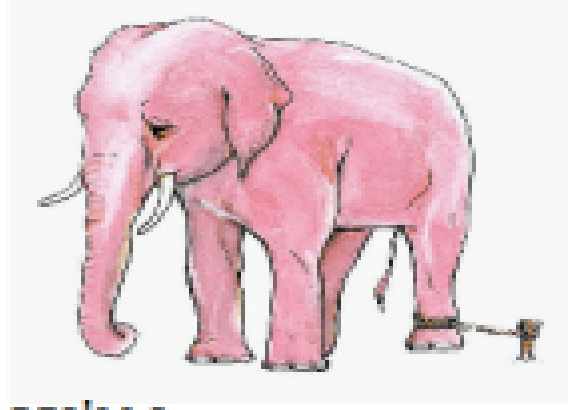
Diken olmasaydı şakır mıydı bülbül
Dedi har oldum lâl rengine ah gül
Diken gönlü kanatsa da sen gül, gül
Sabrın ve aşkın timsali oldu bülbül

Ne diye terk eyledi ki gül bülbülü
Saçtı yüreğimize kor ateş külü
Kim netsin cenazede bir avuç gülü
Çekti firak, gülüşlere matem tülü.

11/E EMİR SONTEKİN

RESİM 1:
SORGULANMAYAN BİLGİ

RESİM 2:
ŞARTLANDIRILMIŞ FİL

İNANAN VE İSTEYEN HER İNSAN DİLEDİĞİ KONUDA BAŞARILI OLABİLİR.

Biz gençlerin ezberci ve hazırcı olmasının nedeni ne ? Bizleri bu hâle getiren kim ? Kimine göre öğretmen , kimine göre eğitim sistemi , kimine göreyse aileler... Bence ortada tek bir suçlu yok. Böyle olmamızın nedeni bence en başta ailemiz. Sonuçta her çocuk ilk eğitimini, öğretmeni olan ailesinden alır. Hepimiz ilk adımlarımızı atmaya çabalarken düşmememiz için elimizden tutan aileler tarafından büyütüldük. Oysa çocuğu hayata hazırlamak için onun kendi kararlarını almasına , özgürce adım atmasına izin verilmeliydi. Kendine göre yönlendiren , atacağı adıma dahi karar veren ailede büyüyen çocuğun hayatına bir de ezberci bir öğretmen girerse sonuç ne olur bir düşünün. Çocuk doğru mu , yanlış mı sorgulamadan sorgulayamadan verileni yıllarca okudu ,ezberledi. Şimdi o çocuğun hayallerine ne oldu? Bu, kimsenin umurunda olmadı. Yeter ki okusun , büyük adam olsun, dendi. Çocuğa hayal kurmak , sorgulamak hayatı boyunca bir lüks olarak görüldü.

Peki o çocuğa ne oldu ? Okudu , büyük adam oldu. Gizliden gizliye hayallerini kurduğu aya çıkamadı, o çok istediği pembe bulutlu ,kırmızı ağaçlı resmi çizemedi.

Elli yaşına da gelse çocukluğunda o gizlice ,korkarak kurduğu hayaller, çizemediği o resim içinde bir yerde hep kalacak. Bir şeyler onun için hep eksik, hep tatsız olacak.

10 H Beyza TANRIKULU

MENEKŞE

**Karanlık odalardaki
Issız çocuklar
Kurtar beni diyen
Küçük menekşeler**

Ben de bir menekşeyim

Anla beni

**Çıkar ellerimdeki kelepçeleri
Konuştur şu sessizliği**

Neden kimse beni görmüyor

Buradayım gör beni

Okumak istiyorum

Buradayım bul beni

KÜSTÜRME BU MENEKŞEYİ

9/D KARDELEN ÇOBAN

Ben olmasam ne yapacaktı öğrenciler acaba?
Bazen sinirlerini bozsam da
çok yardımcı olduğumu düşünüyorum onlara.
Sahibim beni işi düşünce kullanıyor.
Sınavdan 1-2 gün önce yüzüme bakıyor.
Hor kullanıyor, çantaya sertçe atıyor, üzerimi de yırtıyor,
yanlış soru yaptığında sert bir tavırla sayfalarımı yırtıp
hoop kapağımdan tutup kapatıyor.
Bitsin şu küslük artık
Masum masum bakmayı bırak
demeye kalmadan yine dayanamayıp geldi.
Yarın okula gidecek,
sahibim yapamadığı soruları öğretmenine gösterecek.
Okula gittiğimde çok yoruluyorum.
Kimi zaman bir yelpaze
kimi zaman bir defter görevi görüyorum.
Buradan yol arkadaşşıma sesleniyorum.
Beni hor kullanma,
seninle geçireceğimiz günlerimiz var daha.

9/B MELİSA KÖSEM

DEPREM Mİ BİNALAR MI?

Her ne kadar doğal bir afet de olsa maalesef deprem, can ve mal kaybına da sebep oluyor. Bence can kaybının olması insanların hatası. Biliyor musunuz Japonya'da günde en az 4-5 deprem oluyor ama binalar yıkılmıyor, can kaybı olmuyor. İnsanlar Japonya'da evlerini depreme dayanıklı şekilde inşa etmişler. Peki sizce Türkiye'de evler depreme dayanıklı mı? Bence "Hayır!" Biz yeter ki ev olsun da nasıl olursa olsun mantığıyla ev yapıyoruz. Bu yüzden depremlerde oldukça fazla can ve mal kaybı yaşıyoruz.

En tehlikeli doğal afetlerden biri olan depremde hasarı ve ölümü en aza indirmek insanoğlunun elinde oysa. İnsan bile isteye kendisine neden bunu yapar ki? Sırf para hırsı yüzünden bir ev yapıp o kadar katı çıktıktan sonra bir depremle yüzlerce insanın hayatına mâl olmayı bir insan nasıl isteyebilir? Gerçekten buna aklım almıyor. İnsanlarda bir para hırsı, bir yarış var. Resmen gözlerini kör etmişler, vicdanlarının sesine kulaklarını tıkamışlar. Yazık, çok yazık!

Artık Türkiye'de de depremlere daha çok önem verilmeli, binalar dayanıklı yapılmalı ve çocuklar küçük yaşta deprem gerçeğiyle bilgilendirilmeli. En önemlisi de kâğıt gibi dayanıksız, sadece görüntüsü olan evleri yapan insanlar denetimsiz bırakılmamalı. Vicdanı olmayan insanlar başıboş bırakılmamalı.

ELÂZİĞ'DA DEPREM

Bir ölüm var ki
Çaresiz bırakan
Üstüne betonları, tuğlaları yığan
Ölüm çığlıklarını duyuran.

Bir ölüm var ki
İnsanı arayışa sokan
Yavruyu anadan
Bizi sevdiklerimizden ayıran

Bir ölüm var ki
Gece gibi ansızın bastıran
İnsana merhameti yaşatan
Yardımlaşmayı başlatan
Bize insan olduğumuzu hatırlatan.

10/H BEYZA TANRIKULU

BİR YAPRAK GİBİ

Seni düşünmek

Ve yalnız başıma yürümek

Oysa bu yolda seninle yürümek

Ne kadar zor olabilir ki

Bir denesek

9/B YUSUF GÜLDÜR

Bir sonbahar sabahıydı.

Ağaçların altına uzanmış olan,

Yaprakları yorgan yapmış üstüne.

Kaçmış düşüncelerin ormanına,

Ve uzandığı yerde gemilerini batırmış.

Anlaşılan yine hayaller âlemine dalmış.

Ve cevabı en derininden çıkarmış:

“Bir gün bu zulüm sona erecek,

İnsanlar sesime ses verecek.”

9/B AKİF ERTEKİN

YOL

Bir yol var

Uzun ve huzurlu

İstemezsin gelsin sonu

Bir yol var

Üstü anılarla

Altı kayıplarla dolu

10/H ELİF SEHER YILDIZ

**Gözlerinden dökülüyor gözyaşları
Yaprakların ağaçlardan döküldüğü gibi
Yaprak gibi dökülen gözyaşları
Bir gül getirsen duracak belki**

9/B HAYAT ÇELEBİ

Kırmızı bir sonbaharda pembe bir gül gördüm ve aklıma sen geldin ama ne güzel geldin. Sen, pembe gülü çok severdin ben de seni, senin gülü sevdiğin gibi sevdim. Benim narin, kırılğan zaman zaman da dikenleri yüreğime batan sevdiğim.
Gittin.

Bir sonbahar sabahı üstünde uzun, siyah bir elbise, saçların düşüncelerimden de dağınık, yüzünde can sıkan bir gülümsemeye "gittin".

Sen gittin ama ben gidemedim. O gün bugündür ben, bıraktığın yerdeyim. Solmayan pembe gülün yanında bir viraneyim.

10/H İLKİM ERTUĞRUL

HASRET yahut HAYAL

Avuçlarımın içinde bir batman hayal var

Beni hayallerimle sar

Hüznün mevsimi denen o sonbahar

Son değil onun ardında da kış var.

Yapraklar dökülünce anlarım

Hayallerimi avuçlarımda saklarım

Aklıma geldikçe ağlarım

Bu mevsimde ben de solarım

Ağlarım gözlerimden yaşlar süzülür.

Hüznümü gören her zat üzülür.

Ben feryat edince dağlar bölünür.

Yüzüme bakınca hasret görünür.

9/B HALİL EFE ALPAY

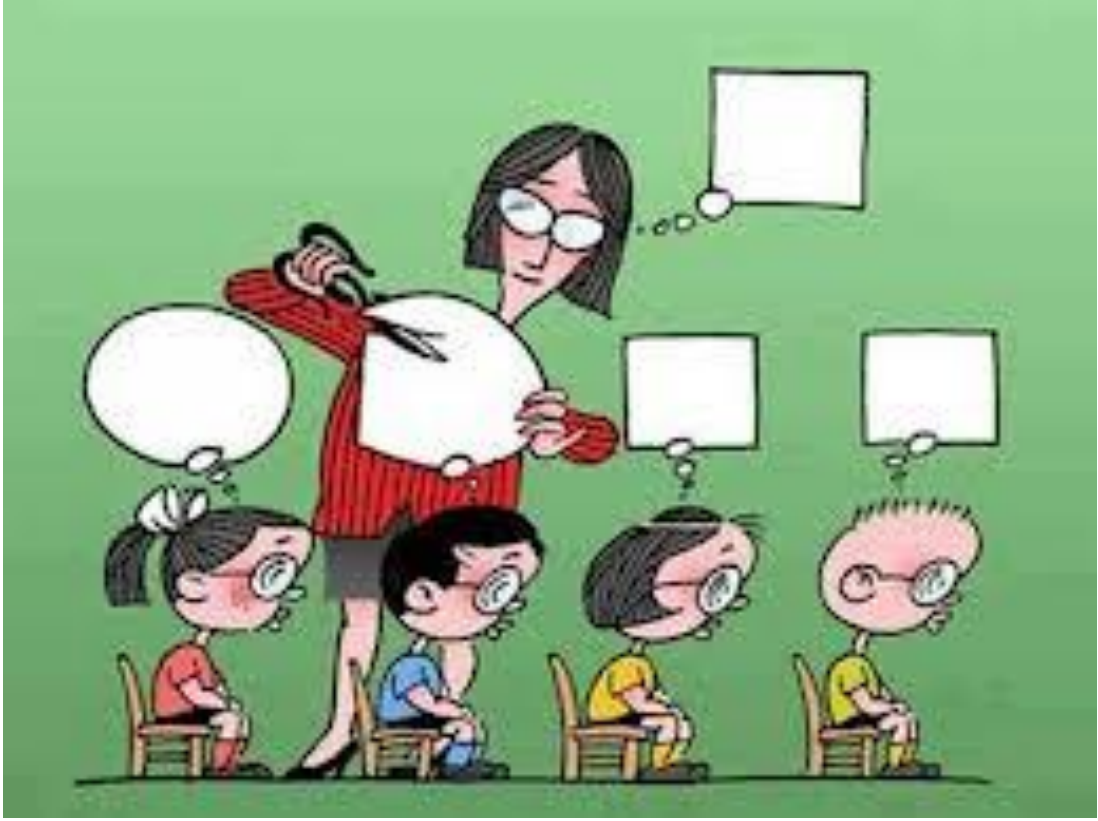
SUÇLU, AYAĞA KALK!

Eđitimde öyle bir noktaya geldik ki biz öğrenciler öğretilenleri sorgulamadan kayıtsız şartsız doğru kabul ediyoruz. Öđretmenlerse öğrencileri birer oyun hamuru gibi görüyorlar. Düşünmeyen, duyguları olmayan, söyleyecek sözü bulunmayan birer oyun hamuru.

Peki öğrenci milletine baktığımda ne görüyorum? Ben de dahil, herkes zorunda kaldığı için ders çalışıyor. Öđrenmek için ders çalışan yok gibi. Bunun sebebi ne peki? Bence hem eğitimdeki gereksiz baskı hem de eğitimin yetersiz olması. Öğrenciler baskı altında kalmazlarsa belki de gerçekten öğrenmek isteyerek merak ederek bir şeyleri başaracaklar.

Bence bizi testlere, netlere, deneme sınavlarına kurban eden eğitim sistemi, eğitim anlayışı suçludur. Öğrenciler de bu sistemin kurbanı. Öyleyse suçlu! Ayağa kalk ve değişimi başlat, kurbanlarını özgür bırak!

10/ H İlkim ERTUĞRUL

Sen, sen ne istersen onun olmasını bekliyorsun değil mi? Hatta her şeyi bildiğini zannediyorsun. Senin doğrun, senin bildiğin önemli; herkes senin doğrularına uysun ve kabul etsin. Evet, dediğini duyar gibiyim. Unutma, hayatta hep sen haklı olamazsın. Sen bir şeyi düşünüyor ve doğru diyorsun da ya ben? Benim düşüncelerim ve benim doğrularım. Onlar ne olacak?

10/D Şevval KARAKAŞ

Bir Sabah İstanbul'da

*Bir sabah İstanbul'da
Yepyeni bir güne gözlerini açtığımda
Hiç vakit kaybetmeden
Kalk giyin hemen*

*Bir sabah İstanbul'da
Boğaz'da seninle çay içerken
Martılara simit atarken
Seni ne kadar çok sevdiğimi unutma
Elif Seher Yıldız 10/7*

*Oturmuş izliyorum İstanbul'u
Düşlerimde sen, demlikte nefesin, bardakta gamzen*

*Kim bilir belki bir gün
O güzel sesinle iki çay söylersin
Ela gözlerinde buluşur,
Bir bardakta demlenir gözlerimiz.
"Keşke yalnız bunun için seseydim seni"*

Ve

*Bakışlarının rengi de ela olan gözlerini.
Ama sunu bil ki :
Seni bırakmayacağım,
Ankara ayazından
İstanbul, Boğaz'ından vazgeçse bile.*

9/B MELİSA KÖSEM

BİR DELİ RÜZGÂR

*Başladı yine tayfun ile dalga.
Kendinden geçmiş ser ile seveda.
Sadece yaptığınla kalma.
Yık etrafı öcsüz bırakma*

*Mal olur hayatına
Bir küçük dalga
Desek de etme yapma
Götürür seni diyardan diyara*

*Deniz, derya yıkılır
Deli rüzgâr sıkılmıştır
Onun denizi de deryası da dardır.
O Serdengeçen bir adamdır.*

g/B Halil Efe ALPAY

KADIR KIYMET

*Kimse bilmez kadir kıymet
Gerekmezmiş bunlara can tüketmek
Ziyan olmaz yüze vurup söylenmek
Kıymet bilmezlerse sevmek
illa sevmek*

*Ayırma kendinle kal
Eğer yaparlarsa kıl ü kal
Sen hep özünle yaralarımı sar
Yüreğini kendinle hep kendinle sar
Sen yine sevgi deryasına dal
Vurgun yemezsin inan sen emin kal
Sevgi her yerde vardır var*

9/B Halil Efe ALPAY

BULUT KADIN

*Bulut gider nemi kalır
Herkes sadece yaptığıyla anılır
İnanmak yürekte vardır
Örneğim sana Neslican'dır*

*Saçlar ağarır, gözler yaşarır
Kim kalmıştır neyi vardır
Bu hayatta can mı kalır
Misalim sana demir kadındır*

*Gülüşü vardır ısıtır
Herkes neşe dağıtır
Onun adı güneş kadındır
Hatta adı Neslican'dır*

g/B Halil Efe ALPAY

TEK HAYAT

İnsan; öleceğini bildiği halde yaşayan, varlığını sürdürmek için savaştan tek canlı. Bazı insanlarsa ölümü kendilerine daha yakın hissederek yaşar ama onlar umutla yaşar; barışla, sevgiyle, coşkuyla dolu dolu yaşar. Çünkü onlar kendilerine yakın olan ölümü eski bir dost gibi nasıl karşılayacaklarını bilirler.

Neslican Tay; bu konu için en doğru, en örnek kişi. O, çok güçlü bir insan ve güçlü bir kadın. Neslican, hayatının tamamını kısıtlı hâle getirebilecek bir hastalıkla tam dört kere savaştı. Önce saçlarını, sonra kirpiklerini, kaşlarını ve en son sol bacağını kaybetti ama asla umudunu kaybetmedi. Zaten güçlü savaşçılar asla kolay kolay pes etmez. Onun fotoğraflarına baktığınızda asla somurttuğunu ya da üzgün olduğunu göremezsiniz aksine hayatın verdiği tüm sıkıntılara inat kocaman gülümseyerek bize hâlâ bir umut ışığı olduğunu gösterir.

Hayat, acısıyla tatlısıyla güzel. Eğer hayatımızda sıkıntılar olmasa rahatlığın varlığına şükür edemezdik. Gerektiğinde ağlayın gerektiğinde gülün. Unutmayın ki sadece tek bir hayatımız var.

10/ H Elif Seher Yıldız

Hayat gerçekten yaşamaya değer mi yoksa hayatı yaşamaya değer kılan güzellikler mi bizi ona bağlayan?

Her insanın hayatında güzellikler var mı? Hayır. Bizler söylendiğimiz, detaylarda boğulduğumuz, bile bile kendimizi üzdüğümüz zaman hayat çekilmez bir hâl alır. Oysa etrafımıza şöyle bir bakıp yaşamak için güzel olayların olmasını beklemeden var olan güzelliklerle mutlu olmayı bilmeliyiz. Bu güzellikler de bizi mutlu etmeye yetmiyorsa durup başka hayatlara bakmalıyız. Ölümcül bir hastalığın pençesinde savaş verirken yüzünden gülümsenin bir an bile eksik olmadığı insanlara. O zaman basit şeyler için üzölmeye değmeyecek bir yaşamımızın olduğunu anlayabiliriz.

Öyleyse aldığımız her nefesin, güldüğümüz hayal kurabildiğimiz her saniyemizin kıymetini bilelim. Hayatın kime, ne zaman, ne yaşatacağını bilemeyiz. İyi ya da kötü...

10/H BEYZA TANRIKULU